

Voor kleine bosbewoners
overal...

De Zwarte Zee

Het Eiland

De Brute Bergen

Het Griezelswoud

De Wrede Woestijn

Duisterdorp

De Gruwelgrotten

De Wrede Woestijn

Duisterdorp

De Gruwelgrotten

De Wrede Woestijn

Duisterdorp

De Gruwelgrotten

Een

Raafjongen kan zó goed in bomen
klimmen dat hij zelfs hoger gaat
dan de dapperste eekhoorn.

De nacht dat Raafjongen kennismaakte
met Elfmeisje heette hij geen Raaf en zij geen Elf.
Toen nog niet.

Raaf, zoals hij al gauw zou worden genoemd, lag
zoals gewoonlijk lekker te slapen boven in een hoge
boom, de hoogste die hij had kunnen vinden. Het
was in het holst van de nacht, en in het onmetelijke
bos was alles stil. Geen vleermuis fladderde, geen

uil riep klaaglijk ‘oehoe’, niets ritselde ook maar een beetje.

Het was stil op een manier die niets goeds voorspelde.

En gek genoeg kwam die voorspelling nog uit ook.

De boom waarin Raaf lag te slapen zakte opzij. Eerst maar een klein beetje, zonder dat hij er wakker van werd. Hij droomde van pasgeboren oekhoortjes en glimlachte in zijn slaap.

Toen zakte de boom wat verder opzij, veel verder, en dat was raar, want er stond geen zuchtje wind. De boom zakte opzij omdat hij bezig was om te vallen.

Raaf sperde zijn ogen wijd open.

‘lek!’

Hij klampte zich vast aan de takken, maar zelfs met zijn wonderbaarlijke klimkunsten was het een hopeloze zaak. De boom suisde omlaag en nam onderweg de takken van andere bomen mee.

Raaf hoorde vogels krijsen en het verschrikkelijke gekraak van de splijtende stam, en toen stortte de boom ter aarde. Op het allerlaatste moment kon

hij er nog nét uit springen, en even later hing hij puur toevallig aan een tak vlak boven de grond.

‘lek,’ zei hij weer, met ogen zo groot als ontbijtbordjes.

Hij hing een tijdje te bungelen en voelde zich oerdom, hoewel het midden in de nacht was en niemand hem kon zien.

‘Wie ben jij?’ vroeg iemand boos. ‘En waarom hang je aan die tak? Het ziet er oerdom uit. En waarom...’ Nu klonk het écht boos. ‘Waarom heb je mijn huisje geplet?’

De jongen die heel binnenkort Raaf zou heten keek om zich heen. Hij kon ontstellend goed zien in het donker, dus hoewel het midden in de nacht was, zag hij wie er tegen hem praatte.

‘Wie ben jij?’ vroeg hij.

‘Ik vroeg het eerst,’ antwoord-

de een heel klein en sprietig meisje. ‘Dus?’

‘Dus wat?’

‘Dus jij moet eerst zeggen hoe je heet.’

‘Is dat een regel?’

‘Ja,’ zei het meisje. ‘Dat is een regel.’

Hij dacht even na.

‘Nee,’ zei hij toen.

‘Nee? Wat nee?’

‘Nee, ik zeg niet hoe ik heet.’

‘Waarom niet?’

Raaf had twee redenen: de eerste was dat hij een rare naam had waarvoor hij zich heel erg schaamde, de tweede was dat zijn vingers van de tak gleden.

‘**lek!**’ zei hij, en hij viel boven op het meisje.

Ze rolde onder hem vandaan en sprong op. Ze was zo boos dat ze haar handen in haar zij zette en haar oren rood aanliepen. Haar wijsvinger priemde in zijn richting.

‘Jij! Waarom zit je onder de veren?’

‘Ik viel dwars door een vogelnestje heen.’

Dat was waar, maar eigenlijk stak er wel vaker een veertje of twee uit zijn haar, of uit zijn haveloze

jas. Zo gaat dat als je het grootste deel van de tijd in
bomen zit. Dan blijven er dingen aan je haken.
Veertjes, dennenappels, blaadjes. Beestjes.

‘Je lijkt meer op een raaf dan op een mens,’ zei
ze lachend. Maar al gauw stopte ze met lachen.
‘O! Moet je mijn huis zien!’

‘Welk huis?’

Het meisje wees naar de boom, waar een flinter-
tje dak onder vandaan piepte.

‘Je hebt mijn huis verpletterd!’

‘Ik heb niks...’

‘Wat was dat?’

Ze spitste haar oren, die wat aan de
puntige kant waren, zoals Raaf nu opeens
zag.

Hij had het geluid ook gehoord. ‘Nog
een boom! En hij komt deze kant op!’

‘Rennen, Raaf! Rennen!’

Ze renden, maar ze kwamen niet ver genoeg.
Omdat het donker was en ze een beetje suf deden,
renden ze niet opzij maar recht vooruit, waardoor
de vallende boom hun met zijn bovenste takken een
oplawaai gaf, en dat was dat.

Platgeslagen, of zo goed als platgeslagen, overleefden ze het drama alleen omdat ze op het laatste moment in een groot dassenhol vielen.

Toen ze weer bijkwamen was het ochtend. Zonnestralen gluurden om de boomstam heen het dassenhol in.

Raaf knipperde met zijn ogen en wist even niet meer wat er was gebeurd. Hij keek om zich heen, naar het dassenhol, de boom boven zijn hoofd en het sprietige meisje dat naast hem blaadjes en een enkele worm uit haar haren zat te peuteren.

‘Waarom heb jij puntoren?’ vroeg hij.

‘Waarom heb jij een puntneus?’

Raaf dacht na.

‘Je hebt nog steeds veertjes in je haar, Raafjongen,’ zei het meisje.

‘Maar hoe heet je nou?’

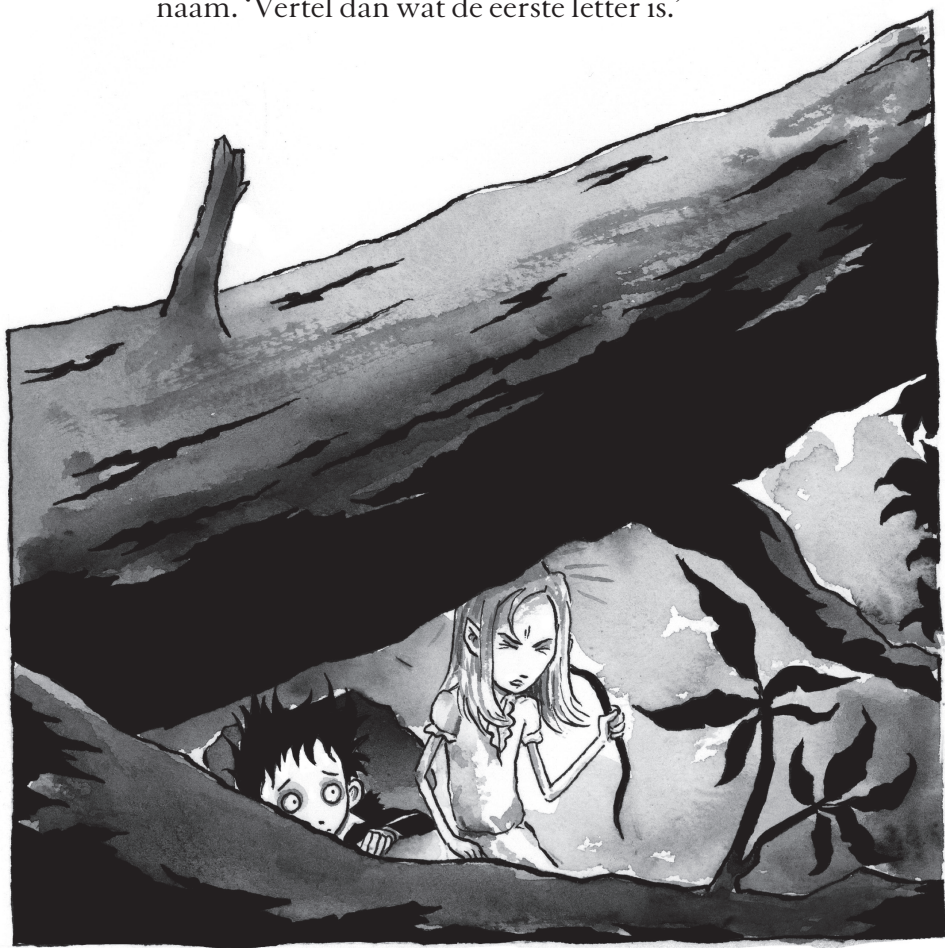
‘Dat zeg ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Daar heb ik meerdere redenen voor,’ zei ze

terwijl ze opstond en haar hoofd tegen de boom stootte. 'Au! In de eerste plaats omdat jij niet wilt zeggen hoe jij heet, maar vooral omdat ik een rare naam heb waar ik me heel erg voor schaam.'

'Echt?' Dat was iets om over na te denken. Hij was dus niet de enige die zich schaamde voor zijn naam. 'Vertel dan wat de eerste letter is.'

‘Waarom?’

‘Dan kan ik raden.’

‘De E. Maar je raadt het toch nooit.’

‘Elf.’

‘Nee!’ zei het meisje. ‘Dat zou stom zijn.’

‘Hoezo? Je lijkt precies op een elf. Ha!

Elfmeisje!’

‘Nietes!’

‘Welles. Je hebt blond haar en puntoren en je bent piepklein. Elf.’

Dit leek haar heel boos te maken, want ze stamp-
te op Raaf z’n ene voet.

‘Ik BEN niet PIEPKLEIN!’ schreeuwde ze met
een piepklein stemmetje.

‘Nee, je bent gewoon klein voor je lengte. Ik snap
het. Elfje.’

‘Tss. Raafje.’

‘Elfje.’

‘Raafje.’

‘Elfje.’

Zo ging het een tijdje door.

Opeens gaf Elf een gil.

‘O! We hebben hier de hele nacht gelegen. We

zijn zeker bewusteloos geraakt. Ik herinner me vallende bomen en zilveren sterretjes die door mijn hoofd flitsten! We moeten hier weg! Ik moet kijken of alles goed is met mijn familie!’

‘Je hebt gelijk. Ik zal de dassen roepen, dan kunnen die ons helpen.’

Elf snoof.

‘Pardon, wat zei je?’

‘Ik zal de dassen roe...’

‘Ja, ik hoorde je wel. Probeer je me wijs te maken dat je met dieren kunt praten? Dat bestaat niet. Dat kan niet eens.’

‘Welles! Nou ja, niet echt praten, maar wel dingen duidelijk maken. Ik kijk even of ze er zijn, misschien kunnen ze ons uitgraven. Hé! Dassen!’

Elf keek hem aan en liet haar mond langzaam openzakken.

‘Succes ermee, Raafje. Ik begin alvast zelf te graven.’

Ze was er nog maar net mee bezig toen een das zijn zwart met wit gestreepte snuit naar binnen stak.

Elf maakte een sprongetje van schrik

en stootte voor de tweede keer haar hoofd.

‘Au!’

Raaf zag haar oren rood worden en haar wenkbrauwen kronkelen en dacht dat ze op het punt stond om weer boos te worden. Maar een paar minuten later had de das een groot gat gemaakt, groot genoeg om doorheen te kruipen.

Elf peuterde hoofdschuddend de aarde onder haar nagels vandaan.

Raaf gaf de das een aai.

‘Brave das.’